

Sygn. akt XIV K 585/16, PR 2 Ds. (...).2016.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz-Sikora

Protokolant: prot. sąd. Łukasz Jędrzejewski

Przy udziale Prokuratora: -----

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2018 roku sprawy:

A. K.

s. J. i Z. z domu Z.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 31 sierpnia 2016 roku, około godziny 11:20 w miejscowości D. ul. (...), gmina D., powiat (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym: I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,15 mg/l. III badanie 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym zarzuconego czynu dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Słupsku, sygn. akt XIV W 4665/14 na okres 3 lat od 7 maja 2015 roku do 7 maja 2018 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

I. uznaje oskarżonego **A. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 133/15 i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego tymże wyrokiem, tj. występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. przy zast. art. 37a k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Sygn. akt XIV K 585/16, PR 2 Ds. (...).2016.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Słupsku oskarżyła A. K. o to, że w dniu 31 sierpnia 2016 roku, około godziny 11:20 w miejscowości D. ul. (...), gmina D., powiat (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym: I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,15 mg/l. III badanie 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, przy czym zarzuczonego czynu dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego przez Sad Rejonowy w Słupsku, sygn. akt XIV W 4665/14 na okres 3 lat od 7 maja 2015 roku do 7 maja 2018 roku, tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 04 lipca 2018 roku **A. K.** został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu oskarżeniem czynu, z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 133/15 i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego tymże wyrokiem, tj. występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 178a § 4 k.k. przy zast. art. 37a k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd zwolnił nadto oskarżonego z kosztów sądowych, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. ma 50 lat. Posiada wykształcenie zawodowe, w przeszłości pracował jako monter, a obecnie utrzymuje się z emerytury w kwocie 2.500 złotych miesięcznie. A. K. posiada samochód osobowy marki V. (...) rok produkcji 1995, a także pięciopokojowe mieszkanie w D.. Jest żonaty, na utrzymaniu ma dwoje dzieci w wieku 20 i 23, przy czym 23-letnia córka nadal pobiera naukę.

A. K. leczył się neurologicznie z uwagi na wypadek, przebyty w dniu 15 listopada 2016 roku. A. K. po wypadku trafił na Szpitalny Oddział Ratunkowy, gdzie zdiagnozowano u niego m.in. pęknięcie czaszki, krwiak, rozległe stłuczenie mózgu i mózdzku. Był operowany w trybie pilnym. Po zabiegu początkowo w stanie dobrym, w pierwszej dobie pooperacyjnej wystąpiły liczne napady padaczkowe, odporne na leczenie, intubowano go dotchawicznie. Krwiak podtwardówkowy usunięto, jednak z uwagi na jego rozległość A. K. opuścił szpital z ubytkami neurologicznymi: spowolnieniem psychoruchowym, a także niedowładem połowicznym, lewostronnym. (w aktach sprawy opinia sądowo – psychiatryczna, opinia neurologiczna i opinia lekarza ogólnego)

A. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 133/15 skazany został za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 5 lat. Jednocześnie wobec A. K. orzeczono 3-letni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i 2.000 zł świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Wyrok uprawomocnił się dnia 07 maja 2015 roku (w aktach sprawy aktualna karta karna k. 136 akt).

W dniu 26 sierpnia 2018 roku A. K. wraz ze swym znajomym wybrali się na grzyby samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Będąc w lesie mężczyźni spożywali alkohol w postaci piwa. W związku z tym, że znajomy A. K. źle się poczuł, A. K. zdecydował się sięść za kierownicą V. (...), by odwieźć kolegę.

A. K., będąc w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od lasu do D..

W D., przy ul. (...), patrol policji zatrzymał A. K. do kontroli drogowej. Kierującego poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

O godz. 11:25 A. K. posiadał 1,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

O godz. 11:51 A. K. posiadał 1,15 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

O godz. 11:53 A. K. posiadał 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

A. K. miał świadomość ciężącego na nim mocą wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 133/15 3-letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wiedział, że zakaz ów go obowiązuje.

W dniu 15 listopada 2016 roku A. K. uległ wypadkowi (upadek ze schodów ze znacznej wysokości), w wyniku którego jest osobą niepełnosprawną, niezdolną do pracy zarobkowej.

Przed okres ponad półtora roku A. K. nie był zdolny, z uwagi na stan zdrowia, do wzięcia udziału w czynnościach procesowych z powodu zespołu po stłuczeniu mózgu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów zgromadzonych w sprawie:

- wyjaśnień oskarżonego A. K. (k. 164, k. 12-13);

- zeznań świadka P. C. (k. 17 i 141-142);

- dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, znajdujących się na kartach: 30-31; 44, 49, 59, 60-62, 74, 92-94, 95, 115-116, 118, 134, 135-136, 147, 148, 154;

Oskarżony A. K., na rozprawie w dniu 04 lipca 2018 roku, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Wskazał jednocześnie, że bardzo żałuje tego, co się stało.

Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony A. K., słuchany w dniu 09 czerwca 2016 roku (z karty 12-13) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Na rozprawie w dniu 04 lipca 2018 roku oskarżony A. K., w oparciu o art. 387 k.p.k. wniósł o dobrowolne poddanie się karze:

- 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej na 10 złotych - z zastosowaniem art. 37a k.k.;

- na podstawie art. 42 § 3 kk orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 10000 zł na rzecz Funduszu

- zwolnienie od kosztów i opłat sądowych.

Sąd Rejonowy w Słupsku wnioski ów uwzględnił.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na wstępie wskazać należy, że wyjaśnienia oskarżonego A. K. Sąd uznał za wiarygodne. Oskarżony nie utrudniał postępowania karnego, a przy tym wyraził żal z powodu zaistnienia zdarzenia, dodatkowo skrótowo i w sposób pozbawiony luk czy sprzeczności opisał przebieg zdarzenia. Twierdzenia oskarżonego odnoszące się do przebiegu wydarzeń korelują przy tym z zeznaniami świadka P. C. oraz z dowodami z dokumentów zawnioskowanych przez oskarżyciela, pozwalając na jednoznaczną rekonstrukcję przebiegu wydarzeń z dnia 31 sierpnia 2016 roku. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są spójne i rzeczowe.

Zeznania świadka P. C. Sąd ocenił jako wiarygodne. Świadek ten złożył spójną i rzeczową relację. Nadto jego zeznania korelują z ustaleniami wynikającymi z protokołów badania nietrzeźwości oskarżonego. Wiarygodność tego świadka wzmacnia również fakt pozostawania funkcjonariuszem Policji w dniu zdarzenia jak i w dniu składania zeznań.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała. Z kolei dokumenty przedłożone przez oskarżonego również nie budzą wątpliwości i nie były kwestionowane przez oskarżyciela publicznego

Opinię biegłych z zakresu psychiatrii, odnoszącą się do oceny stopnia rozeznania zdarzeń przez oskarżonego w dniu 31 sierpnia 2016 roku (k. 60-62) Sąd ocenił jako jasną i spójną. Biegli przedstawili logiczny, rzeczowy wywód dotyczący stanu zdrowia oskarżonego oparty o fachową wiedzę biegłych i badanie oskarżonego. Biegli są przy tym specjalistami w swojej dziedzinie, co skutkowało uznaniem, iż sporządzona opinia jest rzetelna.

Nie budziły także żadnych wątpliwości Sądu opinie biegłych uzyskane na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego w toku postępowania sądowego, a które to opinie zmierzały do ustalenia momentu, w którym oskarżony będzie mógł uczestniczyć w czynnościach procesowych.

Powyższe dowody wskazują zatem na fakt kierowania pojazdem mechanicznym przez oskarżonego w dniu zdarzenia. Nadto, zarówno same wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania świadka P. C., czy zapis protokołów badania stanu trzeźwości A. K., wskazują na to, że oskarżony w dniu 31 sierpnia 2016 roku, kierując pojazdem mechanicznym, pozostawał w stanie trzeźwości.

Tym samym zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył dostatecznych podstaw do ustalenia, że w dniu 31 sierpnia 2016 roku, około godziny 11:20 w miejscowości D. ul. (...), gmina D., powiat (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 133/15 i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego tymże wyrokiem na okres 3 lat (obowiązywał od 07 maja 2015 roku do 07 maja 2018 roku), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym: I badanie 1,14 mg/l, II badanie 1,15 mg/l. III badanie 1,20 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu.

Czyn ten zatem wyczerpał zatem znamiona występkę z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi w ruchu lądowym pojazd mechaniczny.

Szczególny rodzaj odpowiedzialności karnej wprowadza art. 178a § 4 k.k., w przypadku jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Zważyć należy przeto, że A. K. był uprzednio skazany za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 133/15, a przy tym obowiązywał go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, tj. do dnia 07 maja 2018 roku, o czym A. K. wiedział. Skutkiem tego było uznanie, iż A. K. popełnił ponownie czyn zabroniony kierowania w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio skazany za takie przestępstwo wyrokiem wskazanym wyżej, co z kolei skutkowało przyjęciem kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. A. K. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i na dzień popełnienia przestępstwa funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania. Oskarżony miał przy tym świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, jako że świadomie spożywał alkohol. A. K. miał także świadomość swego uprzedniego skazania za czyn polegający na prowadzeniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie sprawcy. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż w żadnym stopniu winy oskarżonego nie umniejsza fakt spożywania alkoholu w dacie zdarzenia. Wprawiając się w stan odurzenia alkoholem, oskarżony miał bowiem zdolność przewidzenia skutków działania alkoholu na jego organizm oraz powinien przewidzieć własne funkcjonowanie pod jego wpływem.

Przypisany oskarżonemu czyn nacechowany jest nadto znacznym stopniem społecznej szkodliwości, a to z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się swego czynu działając umyślnie, łamiąc normy regulujące bezpieczeństwo i porządek na drogach, a także okazując lekceważenie porządku prawnego i sprowadzając na innych uczestników ruchu drogowego znaczne niebezpieczeństwo w związku z poruszaniem się po drodze publicznej z obowiązującym go zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na stopień społecznej szkodliwości czynu wpłynął również fakt działania sprawcy w warunkach uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 4 k.k. (informacja z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 19.04.2018 roku).

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył natomiast fakt uprzedniej karalności A. K. za jazdę w stanie nietrzeźwości, przy czym – z uwagi na fakt, iż okoliczność ta jest jednocześnie znamieniem statuującym kwalifikowany typ przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. – okoliczności tej nie można było nadawać nadmiernego znaczenia przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary. Za okoliczność obciążającą należy natomiast uznać znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego w dacie popełnienia czynu.

Z kolei do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył to, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie utrudniał postępowania karnego, a przy tym wyraził skruchę i żal w związku z popełnieniem przestępstwa. Od daty popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu w niniejszym postępowaniu oskarżony nie wszedł ponownie w konflikt z prawem i nie toczą się wobec niego ani nie toczyły inne postępowania karne.

Kształtując wymiar kary Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął również pod uwagę te przesłanki, które wymienione są w art. 53 § 2 k.k., a mianowicie: rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz sposób życia po popełnieniu przestępstwa. Nie można bowiem z pola uwagi tracić tego, że A. K. w listopadzie 2016 roku uległ wypadkowi, który zmienił życie oskarżonego – jest on osobą spowolnioną psychoruchowo,

z niedowładem, z uwagi na zespół obrzęku mózgu funkcje intelektualne u A. K. są obecnie obniżone, nie będzie on w przyszłości w stanie funkcjonować bez pomocy osób trzecich. Te okoliczności stanowią niewątpliwie elementy, które należy brać pod uwagę przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary, tym bardziej, że w myśl art. 53 § 1 k.k. Sąd wymierza karę biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec konkretnego skazanego, bacząc jednocześnie, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy.

Ważąc okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego oraz bacząc na jego sytuację życiową i zdrowotną, sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności, nawet w jej minimalnym zakresie, byłaby nadmiernie surowa. Pamiętać wszakże trzeba, iż A. K. potrzebuje pomocy osób trzecich do samodzielnego funkcjonowania, a przy tym poddawany jest systematycznemu leczeniu z uwagi na niemożliwe do przewidzenia sytuacje załamania stanu zdrowia (vide: pobyt w szpitalu w dniach 06 maja 2018 roku – 15 maja 2018 roku, podczas którego doszło do operacyjnego usunięcia ropienia kości w miejscu kraniotomii w okolicy czołowo – ciemieniowej prawej, skutkującego powstaniem ubytku kości czaszki). A. K. cierpi też na padaczkę lekoodporną (vide: wywiad środowiskowy k. 147). Wymierzenie zatem oskarżonemu choćby krótkoterminowej ary pozbawienia wolności – której z uwagi na uprzednie skazanie na karę pozbawienia wolności nie można by zawiesić (vide: karta karna k. 136) byłoby więc dolegliwością przekraczającą stopień winy oskarżonego.

Sąd nie mógł również wymierzyć skazanemu kary ograniczenia wolności. W myśl art. 58 § 2a k.k. kary ograniczeni wolności w postaci obowiązku wykonywania prac społecznie użytecznych nie orzeka się bowiem, jeżeli stan zdrowia oskarżonego lub jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przekonanie, że oskarżony nie wykona tego obowiązku.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd doszedł do wniosku, że kara 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 10 złotych za popełniony przez oskarżonego czyn z art. 178a § 4 w zw. z art. 178a § 1 k.k. – stosując dyspozycję art. 37a k.k. - jest adekwatna do stopnia zawinienia i do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, a przy tym osiągnie ona pokładane w niej cele w zakresie oddziaływania społecznego. Zdaniem Sądu kara ta wpłynie także wychowawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc nadto czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie. W ocenie Sądu kara ta jest wystarczającym środkiem na zapewnienie przestrzegania przez oskarżonego zasad prawa, a nadto osiągnie skutek prewencji indywidualnej.

Ustalając, iż oskarżony dopuścił się wskazanego czynu pod wpływem znacznych ilości alkoholu, a nadto stwierdzając, iż jest to jego ponowne skazanie za kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, Sąd uznał, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi przez oskarżonego stwarza niebezpieczeństwo w ruchu drogowym, przez co zasadnym jest wyeliminowanie oskarżonego z kręgu uczestników ruchu drogowego po stronie kierowców pojazdów mechanicznych. To stwierdzenie skutkuje obligatoryjnym orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego. Z uwagi na to, na podstawie art. 42 § 3 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Z kolei na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie w tej wysokości również stanowi obligatoryjny środek karny wymierzany sprawcom przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k. i ma na celu uzmysłowienie im, iż czyny tak kwalifikowane są surowo piętnowane.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art.17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości oraz z opłaty z uwagi na jego stan majątkowy, stan zdrowia i fakt pozostawiania bez pracy.

S., dnia 23 lipca 2018 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Sygn. akt XIV K 585/16

Z:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. doręczyć PR w S. wraz z aktami;
3. z wpływem lub za 21 dni

23.07.2018 r.